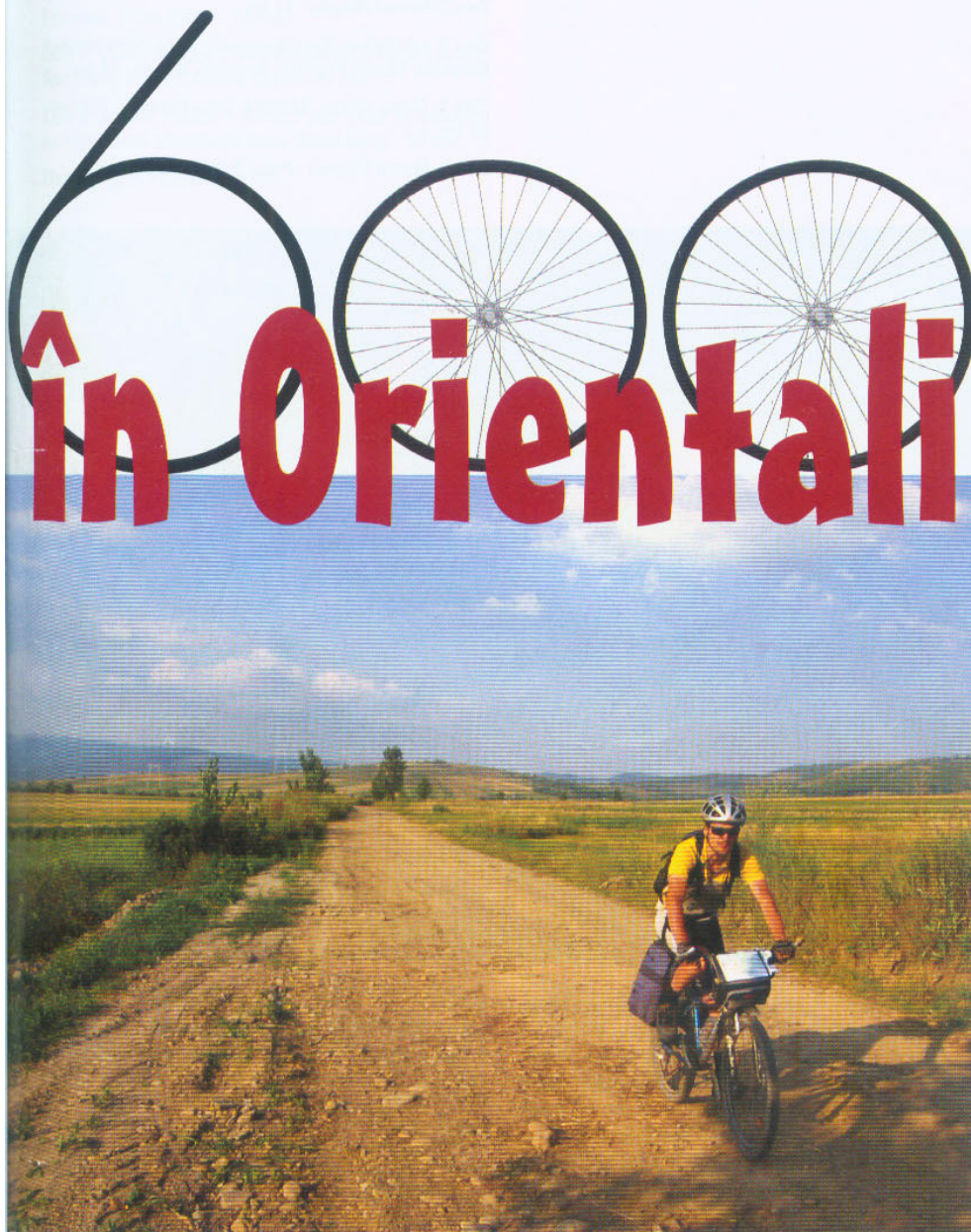

Acest articol nu poate fi reprodus sub nici o formă, pe nici un website sau în vreo publicație tipărită, fără acordul scris al autorului sau proprietarului

Foto: Dan Mazilu și Radu Pușcașu Text: Dan Mazilu

Cum această specie umană nu se mulțumește niciodată cu ce știe sau cu ce a făcut până în acest moment, nici noi nu ne-am mulțumit cu superba tură din Apuseni de anul trecut. Pentru anul acesta ne-am propus ceva de două ori mai lung. Am ales să parcurgem cu bicicleta Carpații Orientali, din cel mai nordic punct al lor până în cel mai sudic, folosind pe cât posibil doar drumuri forestiere. Am vrut, la fel ca în Apuseni, să dormim doar pe unde apucăm, în șuri, mănăstiri sau case părăsite. Am dorit inițial ca traseul să înceapă chiar din Ucraina, undeva la 50 de km de granița cu România. Am reușit, cu ajutorul lui Alex, să realizăm în întregime pe GPS traseul, așa încât să avem cât mai puține șanse să ne rătăcim. Veți vedea însă în ce coclauri

am intrat tocmai din cauza GPS-ului. În tren am decis totuși să începem de la Mănăstirea Putna, fiind un obiectiv mult mai reprezentativ. Urma să parcurgem mai multe masive montane, munții Obcinele Bucovinei, munții Bistriței, munții Hășmaș, munții Ciucului, munții Nemira și munții Vrancei. Am ratat munții Ceahlău și Rodnei, dar îi lășăm sigur pentru data viitoare. În total aproximativ 500 km, care în final, datorită condițiilor meteo, au fost 618.

Ziua 1

Ne-am strâns 5 băieți, Radu, Marius, Mihai, eu și Alex, care a și conceput traseul, dar care în final nu a mai putut veni. Drumul

cu trenul l-am făcut noaptea, într-o cușetă de 6 paturi, pe care am cumpărat-o în întregime, ca să fim siguri că este loc suficient pentru 4 găligani, cu 4 biciclete, cu bagajele aferente și să avem cât mai puțin de negociat cu Nașul. Ajunși în Suceava, unde trebuia să schimbăm trenul spre Putna, ne-a întâmpinat o beznă desăvârșită. Întreaga gară era învăluită într-un întuneric prin care mișunau diferite forme, dintre care 4 îmbrăcate mai ciudat și cu biciclete încărcate. Spre dimineață a plecat și trenul nostru spre Putna, de unde urma să începem cu adevărat traseul.

Dar cum această tură se dorea și una de documentare, nu puteam rata vizitarea celor mai vestite mănăstiri din nordul Moldovei. Prima pe listă a fost Putna bineînțeles. Am intrat cu pioșenie în curtea mănăstirii, unde a trebuit să ne îmbrăcăm în niște halate așa cum aveam când eram mic la orele de tâmplărie. Nu pot spune că mi-au revenit în minte amintiri traumatizante din acele vremuri, însă pot să zic că îmi era cald. Mănăstirea, foarte frumoasă, identică cu toate celelalte mănăstiri vizitate ulterior. Unele erau însă mai colorate decât altele.

Am terminat vizita și am continuat drumul, urmând să traversăm râul ... spre nord, aflându-ne în acest fel la doar câțiva km de granița cu Ucraina. Radu tot insistă să mergem până la graniță, să punem mâna pe ea, să putem spune că am atins cu roata bike-ului granița țării. Am rezistat însă tentației și nu după mult timp am intrat pe drum forestier, spre Brodina de Jos. Vremea era superbă, un soare puternic ne încălzea hainele mulate, o senzație nu chiar reconfortantă. Eram pe un drum județean destul de circulat, larg și din această cauză nu prea umbros. Eram după o noapte întreagă de nedormit și căutam un loc acceptabil pentru a mânca ceva. Am oprit la o terasă unde însă nu aveau decât prostii de mâncat. Radu totuși a rezolvat problema, cumpărând de undeva din sat 8 ouă, iar eu l-am rugat pe proprietarul terasei să ne lase să ni le preparăm. A fost amabil și 15 minute mai târziu eu și Radu mâncam două omlete imense, aseasonate cu brânză și roșii.

Am plecat mai departe întrucât în această primă zi a aventurii mai aveam două mănăstiri de vizitat. Traseul continua în același stil prăfuit, iar la o bifurcație o luăm la stânga, pe un drum mai abrupt dar mai îngust și deci mai umbros. Din păcate, pe parcurs, Marius s-a tot plâns de ceva dureri la genunchiul drept, dar am zis că până mâine dimineață și după ce se mai încălzește organismul ar trebui să-i treacă. Am ajuns în final la asfalt și după câțiva km am oprit la mănăstirea Moldovița. Aceeași atmosferă călduroasă și plină de flori ne-a întâmpinat. Intram în curte am observat că de data asta nu mai aveam halate pentru a ne ascunde formele ci niște fuste... galbene! Mihai, om serios, și-a scos pantalonii din bagaje și a intrat în mănăstire fără să folosească garderoba pusă la dispoziție. Eu și Radu am decis să vedem cum ne stă în fustă. Și uite așa umblam noi în tricou mulat de bicicletă, cu bocanci și în fustă galbenă. Nu mai zic că a mea mai era și scurtă și îmi venea până la genunchi, dar ce să-i faci, dacă aceste capete luminate ale mănăstirii au considerat că este mai decent că bărbății să meargă în fustă, cu gamba descoperite... atunci ne-am conformat.

Frumoasă mănăstire, la fel ca cealaltă. Am luat din nou drumul asfaltului. Peisajul era frumos, deși ne aflam pe drum național. Destul de abrupt și cu serpentine, însă cu brazi mulți și iarbă verde. Din păcate Marius se simțea din ce în ce mai rău cu genunchiul, nu părea să apară nici o ameliorare o dată cu încălzirea mușchilor. Încet-încet se lăsa seara iar noi trebuia să ajungem cât mai curând la ultima mănăstire pentru ziua de azi, Sucevița. Toată urcarea pe DN nu a fost în zadar, am fost răsplătiți cu o super coborâre, iar bagajele mari de pe bicicletă nu ne-au împiedicat să gonim cu 60/h. Pe înserat am ajuns la mănăstirea Sucevița, unde plănuiam să înnoptăm și tocmai la fix, întrucât a început o torențială din acelea de vară. Nu se mai puneau problema să vizităm acum mănăstirea, însă cred că vreo trei sferturi de oră ne-am rugat de măicuțe (bineînțeles costumați cu tradiționalele fuste) să ne cazeze și pe noi undeva în mănăstire.

Acest articol nu poate fi reprodus sub nici o formă, pe nici un website sau în vreo publicație tipărită, fără acordul scris al autorului sau proprietarului

În final au vrut să ne bage într-un turn, foarte faină de altfel ideea, însă cică nu mai fusese deschisă ușa respectivă de luni de zile iar geamurile din interior erau sparte camera fiind plină de găinaț de porumbel... În final nu s-a găsit nimic, dar totuși ne-au dus undeva la o casă ce aparținea de mănăstire și unde am putut rămâne peste noapte. Foarte faină era toaleta aici, care se afla peste drumul național într-o altă casă. Oricum, era o senzație interesantă să traversezi DN-ul la 11 noaptea cu prosopul într-o mână și cu săpunul în cealaltă pentru un duș cu apă fierbinte.

Ziua 2

În nici una din dimineți nu am reușit să ne sculăm prea de dimineată. Nu știu, dar parcă eram în vacanță, nu în misiune. Era bine dacă reușeam să plecăm pe traseul la 10. Din păcate, genunchiul lui Marius a cedat, așa că în această dimineată, cu mare părere de rău a trebuit să ne părăsim. Și-a făcut bagajul și a plecat spre Rădăuți, pentru a lua trenul spre București. Așa că am rămas trei. După masa de dimineată, spaghete și iar spaghete, am rămas datorii cu vizitarea mănăstirii Sucevița. Ne-am îmbrăcat în tradiționalele fuste, verzi de data aceasta și am început turul. Am văzut pe lumină cum arăta turnul în care am fi putut dormi azi noapte. Va dați seama, să fi dormit în unul din turnurile din zidul mănăstirii. Arată foarte bine pe exterior, dar se pare că era dezastru pe interior.

Gata, călătorului îi stă bine cu drumul; ne-am aprovizionat cu ceva dulciuri de la un Magazin Mixt și am pornit la drum. Dacă am fi știut noi ce ne așteaptă astăzi... probabil că ne-am fi întors acasă. Pe scurt însă, am reușit în această zi să facem doar 17 km. Ne-am întors o scurtă porțiune pe drumul pe care coborâsem ieri, după care am intrat pe drumul forestier. Urmărind cu fidelitate traseul indicat de GPS, dar ținând cont și de hărțile de hartie cu care ne consultam în permanență, am apucat-o pe DJ177, un drum forestier că oricare altul. Totul părea ok, vremea era bună, păsărelele cântau... Într-un final, drumul a început să devină din ce în ce mai rupt, fapt care nu ne-a descurajat, fiind obișnuiți cu asemenea imagini. Doar că devenea din ce în ce mai rupt încât la un moment dat nu mai era, efectiv urcam acum direct prin pădure. Pe GPS apărea că am fi ratat mai devreme o bifurcație însă toți trei eram siguri că așa ceva nu s-a întâmplat, deci am continuat cu încredere înainte, mai ales că pe ecran era indicat că într-un final urma să ne intersectăm cu DJ177, pe care teoretic l-am pierdut. Ce pot să mai spun decât că deja la ora asta împingeam bicicleta de 30 kg pe panta de 30 grade, pe teren plin de crăci uscate, bușteni, frunze. Și asta era o situație blândă, mai târziu panta a devenit de 40 grade, iar pădurea atât de deasă încât crengile copacilor se intersectau, trebuind să ne strecurăm printre ele zgâriindu-ne. Marele noroc pe care l-am avut a fost că tot timpul cât ne-am aflat în acea pădure am avut semnal GPS, se știe că dacă nu ai deschidere bună la cer ai șanse să nu prinzi nici un satelit. Având semnal și știind totuși unde suntem, vedeam pe ecran unde trebuia să ajungem, undeva pe un vârfuleț, pe unde ar fi trecut DJ-ul.

La un moment dat însă nu am mai putut clinti bicicleta așa că am dat jos toate bagajele și am urcat doar cu ele până acolo unde trebuia să fie drumul. Ajuns în vârful pantei nu mare mi-a fost surpriza când am văzut că nu era nici urmă de drum ci o potecă veche și neumblată de ani de zile. Am aruncat bagajele și ne-am întors după biciclete. Nu am mai fi putut să le găsim dacă nu am fi coborât exact pe unde am urcat și am făcut asta doar cu ajutorul GPS-ului. Era deja târziu, iar noi încă nu știam unde suntem, deși "știam". O ploaie tot ne dădea târcoale, se auzeau de departe tunete și tot speram să treacă pe lângă noi. Am pornit mai departe pe respectiva potecă, ținând drumul județean care figura pe GPS. Totul trebuia să fie ok, doar că nu prea se potrivea cu realitatea de la fața locului. Cu mulți ani în urmă se vedea că pe acolo a fost un drum, acum însă era iarbă mare și bușteni căzuți peste tot. Cel mai frumos a fost când a trebuit să traversăm o porțiune de 50 – 60 m

Traseul: 618 km, 9 zile

Ziua 1: Munții Obcinele Bucovinei - mănăstirea Putna, Brodina, Dubiușca, Argel, mănăstirea Moldovița, mănăstirea Sucevița - 102 km.

Ziua 2: Poiana Micului - 17 km.

Ziua 3: mănăstirea Gura Humorului, mănăstirea Voroneț, Bucșoia; Munții Bistriței - Broșteni, Neagra - 80 km.

Ziua 4: Glodu, Bilbor, Răchitiș, Capu Corbului, Tulgheș - 66 km.

Ziua 5: Munții Hășmas - Pasul Balaj, Telec, Bicazul

plină cu urzici înalte de 2 m, noi fiind îmbrăcați în haine subțiri de bicicletă. Am strâns din dinți și ne-am aruncat înainte. Nu pot să vă spun ce senzație usturătoare a fost. Era atât de puternică încât parcă nu era. Din păcate, Radu a căzut exact în mijlocul lor, dar după un răcnet de "veselie" s-a ridicat și a plecat mai departe în cea mai mare viteză.

Norocul nostru de a rămâne uscați nu a durat prea mult, o torențială adevărată de vară ne-a învăluit, cu tunete și fulgere la câțiva metri de noi. După ce s-a mai domolit am continuat ajungând într-un final la un monument. Da, era un monument ridicat în mijlocul pădurii. Din nou teoretic ar fi trebuit de aici să o luăm la vale dar nici gând de așa ceva. Tot mergeam pe curba de nivel așa că într-un final am decis să coborâm direct în jos, până am fi ajuns la un pârâu ce figura pe GPS. Pe acel pârâu urma să coborâm până în Poiana Micului. Ușor de zis, mai greu de făcut. Vă dați seama că până acum rar mai încălecam pe bicicletă, la fel și acum la vale printre crengi și bolovani. În final, pârâul devine vizibil, începe să curgă apa prin el, dar asta nu era neapărat bine. Valea era îngustă iar noi trebuia să coborâm exact pe albăie, albăie care era plină de bolovani mari ce se rostogoleau, plus apa prin care trebuia să mergem. Pe măsură ce coboram, drumul devenea tot mai accidentat. Mă gândeam dacă mai ieșim vreodată din pădurea asta, deja se înserase iar

pe întineric ar fi fost și mai dificil. Nu are rost să mai detaliez, a fost groaznic. Într-un final dăm peste o urmă de drum de TAF (tractor articulat forestier). Cu moralul ceva mai ridicat și deja putând să mergem pe biciclete, începem o coborâre abruptă. Drumul devenea din ce în ce mai accesibil și în final, exact la lăsarea întinericului, am ieșit din pădure.

Mai un gard, mai o casă, mai o bisericuță, gata, am ajuns în sat. Căutam acum un magazin sătesc și o gazdă pentru această seară. Din fericire le-am găsit pe amândouă la primul și singurul magazin care mai era deschis. Trebuie să spun că după chinul pe care l-am îndurat în acea zi, am găsit o gazdă cum nu se poate mai ospitalieră. Ne-au chemat la ei acasă, ne-au încălzit apa la boiler, ne-au dat să mâncăm (mie mi-au dat chiar și un șiret de rezervă pentru bocanc), am putut admira animalele din grajd, ca de obicei Radu nu se mai oprea din pozat și mângâiat vacuțe, ne-au cazat în șura lor, a fost minunat.

Am dormit buștean, dar cu întreruperi datorate ghionturilor pe care trebuia să i le aplic lui Mihai pentru a lăsa sonorul mai mic. Dimineată, gazda ne-a pregătit un mic-dejun tradițional de la care nu a lipsit laptele. Cu greu ne-am dezlipit de lenea care ne prinsese însă aveam încă mult drum de făcut.

Acest articol nu poate fi reprodus sub nici o formă, pe nici un website sau în vreo publicație tipărită, fără acordul scris al autorului sau proprietarului

Ardelean, Bicaz Chei, Dămuș, Huisureș, Valea Rece, Făget-Ghimeș - 62 km.

Ziua 6: Munții Ciucului - Palanca, Cădărești, Coșnea, Eghersec, Valea Uzului - 60 km.

Ziua 7: Munții Nemira - Gura Bărzăuței, Poiana Lobertz, Apa Roșie, Lemnia, Ojdula, Gresu - 87 km.

Ziua 8: Munții Vrancei - Valea Putei 1100 m (abandon condiții meteo-nămoloase dure). Retur Lepșa - 64 km.

Ziua 9: Lepșa, Focșani - 80 km.

Ziua 3

După cei doar 17 km făcuți ieri, astăzi trebuia să ajungem până în munții Bistriței și mai aveam și două mănăstiri de vizitat. Ajungem la mănăstirea Gura Humorului și apoi la Voroneț. Aici mi-a plăcut, am avut fustă albastră cu bulinuțe albe. Se pare că Voronețul este una din cele mai popularizate mănăstiri, cu al ei "albastru de Voroneț". Frumoasă și liniștitoare, dar pentru un ochi neantrenat ca al nostru, toate sunt cam la fel.

Vremea era foarte frumoasă, întotdeauna curțile mănăstirilor erau pline de flori, iar nouă ne venea să ne culcăm pe iarbă verde. Doar Mihai ne reamintea că avem un program de respectat. Am continuat traseul pe drum național; asta îmi plăcea, după ce umblam pe coclauri, urcam drumuri forestiere pe albiile râurilor până când râul dispărea, ajungeam în pas după care coboram pe albia altui râu, în final ajungeam iar la asfalt pentru a trece în următorul masiv montan. Și iată prima pană. Radu a trebuit să ne facă cinstă cu o pauză neprogramată dar foarte bine venită. În timp ce el se murdărea noi mai făceam mișto de el sau efectiv stăteam și ne bucuram că eram la munte. Continuăm drumul spre Broșteni, satul școlii lui Creangă și la un moment dat ajungem la niște ruine. Păreau de fapt niște construcții din Alien, o fabrică bombardată sau așa ceva. Pe măsură ce ne apropiam se vedea cât de distrus era locul ăsta. Nu ne-a venit

să credem când aflăm că fabrica funcționează, că de fapt prelucurează minereu de cupru, transformându-l într-o pastă care mai apoi pleacă în China. Investiții minime, profit probabil mai mare... Depășim acest loc îngrozitor, pentru că altfel zona era foarte frumoasă și ne continuăm drumul spre Neagra, satul în care trebuia să înnoptăm. În final ajungem la un canton și după ceva negocieri ne lasă să dormim în "camera de protocol". Sună cool, doar că nu era decât o cameră curată, complet goală. Era cred ora 9 seara. Era un miros incredibil de iarbă verde combinată cu fân uscat. Era superb, aproape că îmi venea să mă culc afară sub un șopron. Am vorbit cu gazdele și am reușit să facem din nou rost de lapte, care cu pâine și spaghete, combinat cu mirosul relaxant de iarbă, ne-au mers la inimă. Păcat că Mihai nu se putea bucura alături de noi; el fiind obișnuit să nu mănânce seara, cum ajungeam la finalul zilei se culca aproape imediat după care la prima ora dimineată era în picioare.

Ziua 4

Dimineată, soare, iarbă verde, găzuțe și patru viței care alergau și se jucau în curtea din spatele casei. Deja după trei zile de vreme bună am început să ne bronzăm ca tractoriștii și ne gândeam că soarele asta o să tot accentueze mănecutele scurte.

Am pornit la drum, mergând pe valea râului Neagra, azi trebuia

să ajungem în zona Bilbor, Tulgheș. Păcat de peisajul superb, tot timpul ni se amintea de exploatarea forestieră, indiferent de munții în care ne aflam. Ne intersectam cu tiruri întregi cu bușteni, iar TAF-urile coborau din munte pe pante de 30 grade, trăgând după ele mănunchiuri de bușteni de câte 30 m, impresionant de altfel. Drumul nostru devenea tot mai abrupt, până când am ajuns din nou să împingem la biciclete. Am ajuns în pas pe o vreme plăcută, soare și un cer albastru cu norișori care azi nu anunțau vreo ploaie. Coborârea a fost ca de obicei fun. Viteza-viteză până când au început bălțile și noroaiele. Nu erau chiar așa de mari însă nu erau nici pe departe ce avea să fie în ziua 8, baie de noroi! După o scurtă pauză și ceva cules de zmeură, am ajuns în Tulgheș. Fiind o seară cu cer senin, o lumină roșiatică și caldă ne lumina drumul, până când pentru a nu știu câta oară ne-am oprit la magazinul sătesc. Am luat și un pepene pe care l-am mâncat chiar acolo, la "botul calului". Apucăm din nou pe drum forestier și intrăm în modul de căutare șură pentru dormit. Nu reușeam să identificăm nici o casă sau șură mai deosebită, iar satul părea că se termină. Așa că intrăm în ultima casă din sat și după 5 - 10 minute de discuții suntem primiți în șură. A fost destul de reținută la început gazda, dar în final am primit și lapte și apă caldă pentru spălat picioare. Șura era faină, plină cu fân. Avea două porți mari de lemn prin care un car încărcat putea intra pe o parte și ieși pe cealaltă. A doua poartă dădea în curtea din spate, curte care dădea spre pădure. Gazda ne-a spus că este foarte recomandat să dormim cu porțile închise întrucât noaptea mai vine ursul. Cool! Am spus că am primit și apă caldă însă doar eu, că Radu și Mihai au preferat să se spele la râu, că bărbaiții adevărați. Oricum, gazda a râs de ei. S-a lăsat seara și frigul, ne-am băgat în sacii de dormit și duși am fost.

Ziua 5

Încă o dimineată superbă. L-am rugat pe Mihai, care de obicei se trezea în fiecare zi la 7, ca dimineată să deschidă poarta spre curtea din spate ca să simțim aerul proaspăt cu mireasmă de iarbă. Stăteam în sacii de dormit cu Radu și ne uitam parcă la televizor, la iarbă verde și la pădurea din spatele casei. Fără grabă "ne-am dat jos din pat" pe la 10, moment în care Mihai era deja de mult gata de drum, însă acum stătea la soare și era "idle". Rezolvăm și noi micul dejun, umplem rezervoarele cu apă și la drum. Nu știu de ce în fiecare zi urcările pe care le aveam de făcut erau din ce în ce mai abrupte. Iar împingeam la bicicletă și parcă am început mult mai devreme decât de obicei. Am ajuns în pasul Balaj, iar drumul apărea frumos așa cum ieșea dintre copaci pentru ca apoi să se piardă în pădurea de pe cealaltă parte a muntelui. Era o zi mai răcoroasă, cu ceva mai mulți nori pe cer însă numai bine pentru efort susținut. Pe drumul de coborâre am trecut pe lângă Izvorul Toșorog și pe lângă fabrica de îmbuteliat apă Carpatina. La Toșorog era ceva care semăna a izvor însă apa nu era acidulată. Oricum, apele astea minerale în general sunt plate la izvor.

În final am ajuns din nou la asfalt și la kilometrul 300 al expediției. De aici urma să o luăm spre Bicazul Ardelean și Valea Rece, din nou pe drumuri forestiere presărate din loc în loc cu stâne și oi. Pe la mijlocul zilei am ajuns într-o zonă foarte deosebită. Era o zonă deschisă, un fel de platou la 1000 m, însă străjuit de munte mai înalt. Era o atmosferă extrem de calmă și o liniște desăvârșită. Aici am folosit pentru prima dată lentilele foto wide angle, pentru că vroiam să cuprind cât mai mult cu "privirea", să văd în poze așa cum vedeam în realitate. Din loc în loc erau câteva case și mă gândeam cum trăiesc acei oameni într-o zonă atât de izolată. Bineînțeles nu putea lipsi o bisericuță din peisaj. Situată pe un deal lângă drum, ceva mai simplă și într-un cadru mai frumos nu am mai văzut niciodată. Neavând mai mult de 4x4 m și fiind în întregime din lemn, era amplasată într-o curte mică, în care era și un cimitir cu morminte vechi. Biserița era deschisă așa că am intrat și ne gândeam că bine am fi dormit la noapte acolo; din păcate încă mai era lumină afară așa că trebuia să ne mișcăm.

Acest articol nu poate fi reprodus sub nici o forma, pe nici un website sau in vreo publicatie tiparita,
fara acordul scris al autorului sau proprietarului

Acest articol nu poate fi reprodus sub nici o formă, pe nici un website sau în vreo publicație tipărită, fără acordul scris al autorului sau proprietarului

Cu părere de rău am plecat din acest colț de rai, dar seara se făcea simțită, iar pe la ora 8 încă eram pe forestier în urcare. Dar cum vara se înnoptează târziu iar seara este călduroasă, era o adevărată plăcere să urci în lumina slabă a soarelui care apunea. Am ajuns și în pas și după o scurtă pauză și o ciocolată am purces la bine-meritata coborâre. Și am coborât cale lungă, de parea că nu mai ajungem vreodată la asfalt. Am continuat apoi dorind să ajungem în primul sat întrucât era deja noapte, iar noi eram nemâncați cam de multă vreme. La un moment dat, după o curbă, se zăresc siluetele unor acoperișuri mici. Era un camping, așa că am frânat brusc și am intrat în curte. În această seară am fost norocoși. Nu doar că am dormit în paturi, dar am făcut duș, am dat barba jos, am băut bere și am mâncat mâncare normală. A! și am dormit fiecare în căsuța lui, am reușit să dorm! Nu mai era nimeni lângă mine din cauza căruia să vibreze sacul de dormit. Se pare că norocul era de partea noastră întrucât această împropătare a venit exact la mijlocul expediției.

Ziua 6

Prima zi în care trebuia să ne trezim cât de cât la o oră fixă, întrucât nu dormeam în șura noastră ci în căsuțe care trebuiau eliberate la o anumită oră. Oricum, după un somn atât de profund, mă puteam trezi și eu la 7. Dar ne-am trezit la 9. După un mic dejun pe jumătate unguresc, am plecat mai departe spre Eghersec și Valea Uzului. Nu a trecut mult și am lăsat în stânga asfaltul, intrând pe drumul forestier. La început nu e așa frumos în general. Drumul ce trece prin satul care este la șosea nu este așa pitoresc, însă cu cât te apropii de marginea sa devine din ce în ce mai frumos. Deja când am ieșit din sat eram undeva sus, drumul șerpuind pe coasta dealului de unde venea miros de iarbă încălzită de soare, iar oițele se uitau mirate la noi. Deși drumul devenea din ce în ce mai îngust și cu șleauri de la noroi întărit, nu lipseau din când în când camioanele care cărau lemn la vale. Într-un final ne întâlnim cu un alt grup de turiști care venea din sens opus și după o scurtă conversație și consultare de hărți ne-au spus că mai departe drumul e rupt și că nu prea avem cum să trecem. Noi am chicotit spunând că deja avem experiență în traversarea de zone imposibile, iar dacă măcar o urmă de drum se vede, deja puteam să mergem doar cu o mână pe ghidon.

După aproximativ o oră drumul devenea într-adevăr abrupt și era atât de adânc în teren datorită torențelor de apă care în timpul ploilor curgeau chiar pe el încât malurile drumului erau de 3 metri înălțime și aproape că se arcurău pe deasupra noastră. Traseul până sus în pas a fost tot mai abrupt, timp de 2 – 3 ore nu am făcut decât să împingem bicicletele prin pădure după care brusc am ieșit în platou. Fiind în zonă descoperită iarba crește aici mult mai repede iar drumurile forestiere mai ales dacă nu sunt circulate prea des, se disting mai greu. Am consultat harta, am consultat GPS-ul, după care Radu a insistat să nu coborâm direct la vale pe partea cealaltă a muntelui ci să o luăm la stânga tot la deal. Nu a fost urât ca peisaj însă peste o oră eram exact în același loc că la început. Această plimbare a rămas sub denumirea de "Bucla lui Radu". Un pic ofuscați am coborât la vale pe unde trebuia să o luăm de la bun început și nu după multă vreme a trebuit să traversăm un râu. Oricum, orice râu care nu depășește ca adâncime pedalierul bicicletei, puteam să-l traversăm fără să ne dăm jos. Apoi am decis să-mi schimb plăcuțele de frână pentru că urmau multe alte coborâri și nu prea mă mai puteam baza pe frâna față. Continuăm spre Eghersec pe un drumuleț adânc în pământ, care devenise deja albia unui pârâiaș. Se mergea bine în plus pedalând prin apă ne-am mai spălat și noi roțile. Drumul a mai durat 2 – 3 ore, iar oamenii pe care-i întâlneam îi întrebam cum este mai departe și toți ne vorbeau de un loc numit "Tabăra". Cum era destul de târziu, era aproape sigur că acolo vom înnopta.

Chiar la lăsatul întinericului și imediat după granița dintre Bacău și Harghita, pe valea Uzului, am ajuns la așa numita Tabără. Un complex de clădiri-cabane, foarte bine făcute, dar nefolosite

sau puse la conservat. Poarta nu era încuiată dar nefiind nimeni în preajmă am decis să mai așteptăm puțin și nu după mult timp a apărut paznicul, care era de fapt o ea. Ne-a invitat înăuntru și am putut să ne instalăm într-o cameră din spate, cu tot cu bicicletele lângă paturi. Am intrat în vorbă și ne-a povestit ce viață și ce activitate era aici pe vremuri. Campusul fiind alcătuit din 5 – 6 clădiri masive cu dormitoare, sală de mese, laboratoare, grup electrogen, teren de fotbal, care toate spunea ea, ar putea funcționa oricând la capacitate maximă. Se organizau tabere pentru studenți cu laboratoare de botanică și chimie în aer liber. Peste tot însă buruienile invadaseră cam tot ce se putea. Acum eram doar noi patru, seara, într-o liniște deplină, foarte trist. Ne-a mai povestit cum că în Al doilea război mondial s-au dat lupte sângeroase pe versanții din zonă și că tot timpul se mai găsesc cartușe sau proiectile neexplodate, la 100 m de Tabăra fiind și un mic cimitir pentru soldații căzuți aici în perioada 1916 – 1918 și 1944. Se făcuse târziu așa că am revenit în cameră și am pregătit spaghețele. Pe o masă afară am văzut o colecție de 20 – 30 de borcane cu bureți puși în oțet, iar la rugămintea noastră doamna paznic a fost bucură să ne ofere un borcan. Nu prea se potriveau cu spaghețele cu sos de roșii dar la foamea pe care o aveam au fost delicioși.

Ziua 7

A doua zi dimineată din nou soarele ne-a întâmpinat cu un zămbet mare și călduros. La ora la care ne-am trezit eu și Radu, Mihai era deja mâncat, spălat și gata de drum. De-abia acum am putut vedea imensitatea acestui campus și cât de în paragină era lăsat. Chiar și așa, era încă apă curentă la robinete. Înainte de plecare am găsit niște ulei de mașină așa că am lubrifiat lanțul, întrucât începuse să aibă o frumoasă culoare ruginie, operațiune pe care o mai făcusem de două ori până acum. Se pare că la utilizare intensă uleiul fin de bicicletă nu rezistă prea multe zile.

La drum. Poiana Lobertz, Apa Roșie, Lemnia, urmau pe traseul nostru. A urmat o porțiune deosebită, aflându-ne la aproximativ 1000 m altitudine, vegetația înaltă era rară, iar drumul nu mai era cu pietriș ci mai degrabă ca în Dobrogea, de pământ și deseori nisipos. Pedalând prin această zonă descoperită puteai să vezi mult în zare drumul care șerpuia printre dealuri. Am trecut pe lângă izvorul Apa Roșie, dar pe cuvânt dacă era roșie, probabil că a fost atunci când a fost descoperit. Încet-încet am început să coborâm spre Lemnia și spre drumul național, asfalt. Ajunși în civilizație a trebuit să ne oprim undeva la un magazin mixt pentru a ne reface stocurile de ciocolată, conserve iar Radu să-și continue cura de înghețată ieftină. Vremea era și azi superbă, iar bronzul de pe mâini și picioare era groaznic de pronunțat, bine că nu trebuia să mergem la plajă prea curând. După 10 – 20 km părăsim asfaltul pentru a continua pe drumul de pământ. Eram acum la o altitudine mică și deja nici nu mai eram la munte. Pe dealuri se vedeau lanuri de grâu iar combinele lucrau din greu pentru a termina treaba pe lumină. Oricum, era o imagine diferită față de ce văzusem până acum iar spicul grâului se vedea foarte frumos în lumina slabă a soarelui care apunea.

După o vreme ajungem iar la asfalt, pe un drum național care urma să treacă în județul Vrancea. Acest drum național însă, ca multe altele din țara noastră dezvoltată, a devenit forestier. Lat nu zic, ba chiar bun calitativ, adică pietriș fin iar eventualele gropi erau plombate. Unde ați mai văzut voi drum forestier cu gropi reparate. Era deja noapte când în depărtare se auzeau tunete, iar o ploaie părea iminentă. Din păcate eram pe drum și nu știam încă unde vom înnopta. A început și coborârea și eram deja cu ochii în patru pentru a zări în bezna un loc de întins sacul de dormit. Ghinion însă, în timpul coborârii am făcut pană, dar nu ne puteam opri până când nu găseam ceva. Am mers 2 – 3 km pe jantă până când am zărit pe stânga o șură. Din păcate însă era deschisă, fără pereți, dar cu fân pe 3 niveluri care ajungeau până aproape de acoperiș. Terenul era îngrădit cu un gard cu țepi ascuțiți iar pe poartă stătea scris "Atenție, teren

otrăvit". Great, ce facem, mergem mai departe sau dormim pe teren otrăvit... Am fost precauți și am început să studiem șura. Pot spune că ne-am instalat foarte bine, bicicletele erau aruncate în primul nivel de fân, eu și Mihai la nivelul doi, iar Radu s-a dus la nivelul 3, puțin cu capul în tavan. Nici nu se putea sincronizare mai bună, la 5 minute după ce ne-am instalat a început ploaia cu tunete și fulgere. Se știe că nu se doarme prea bine în fân mult, nu stă bine nici izoprenul nici sacul de dormit, toate alunecă exact în direcțiile în care nu trebuie. Reușesc totuși să mă instalez stând undeva înclinat la 15 grade, însă era bine, priveam direct afară, iar fulgerele îmi permiteau să vad un triunghi de lumină prin deschizătura acoperișului. Era o senzație plăcută, din când în când mai ajungea o picătură de apă pe mine iar o briză răcoasă îmi răcoarea fața în timp ce eu admiram jocul de lumini și ascultam ploaia pe acoperiș. În timpul nopții Mihai a fost nevoit să-și modifice poziția de 2 – 3 ori și aproape că ajunsese să stea sub picioarele mele. Oricum, nu a sforăit, dar nici nu cred că a dormit prea mult.

Ziua 8

Ziua coșmarului cu noroi. Totul a început foarte frumos. Soarele strălucea la fel de vesel ca până acum, am reparat până și urma să plecăm să căutăm un loc cu izvor pentru a putea mânca de dimineață. Drumul forestier a început cu ceva băltoace, dar nimic nu ne pregătea pentru crima noroioasă ce avea să vină. Din cauza ploii de azi noapte și a TAF-urilor și camioanelor care cărau lemn la vale, drumul era în mare parte cu șleauri adânci pline cu noroi. Nu ne-am descurajat însă, trebuia azi să traversăm munții Vrancei. Doar că natura nu a ținut cu noi. Noroiul devenea din ce în ce mai adânc și pe porțiuni din ce în ce mai lungi. Efectiv nu aveai pe unde să-l ocolești sau fiind atât de lungi porțiunile, nu puteai să-ți iei avânt și să speri că poți trece. Era atât de adânc încât trecea de butuci. Era o pastă cum nu am mai văzut, pământ amestecat cu apă, motorină și ulei de tractor. Trei patru ore ne-am chinuit să ajungem mai sus pe acest drum, unde exploatarea nu mai era atât de intensă drumul fiind mai bun. Am ajuns undeva unde părea că drumul se termină însă se vedea că totuși continuă undeva pe o pantă de aproape 45 grade, o urmă clasică de TAF. Din păcate nici vremea nu a mai ținut cu noi, ploaia a început, iar tunetele le simțeam la 10 – 20 metri de noi. Apa a început să curgă în valuri la vale peste drumul care devenea tot mai abrupt, iar noroiul era din ce în ce mai adânc, deja nu prea mai merită efortul. Am încercat să mai urcăm vreo 30 minute însă aproape că stăteam pe loc. Nu se mai putea continua, noroiul curgea în valuri, trebuia să împingem la deal prin apă bicicletele, dacă am fi ajuns în zona deschisă fulgerele erau la doi pași, așa că am făcut cale întoarsă. Ne gândeam că la vale trebuie să fie mai ușor, din păcate însă ne cam lăsau frânele. Ne-am adăpostit sub un șopron prin care ploua iar Radu și Mihai au trecut la schimbarea sabotilor de frână. Eu stăteam puțin mai bine având disc pe față. Ploaia a încetat însă acum nu puteam să coborâm prea repede pentru că trebuia să folosim călcăiul ca frână de urgență. Am ajuns iar la zona de noroi imposibil și dacă la dus am reușit să scap cât de cât acum mi s-a oprit bicicleta exact în mijlocul amestecului de motorină cu noroi, piciorul drept intrând foarte ușor până la genunchi. Deja nu mai conta. Mihai era mult în față, el trecea cu viteză prin orice. Radu râdea, nici la el nu mai conta. Am găsit la un moment dat niște șleauri cu apa peste genunchi, unde Radu a ținut neapărat să pozeze în cele mai deosebite poziții.

După acest botez al noroiului, am ajuns în cele din urmă înapoi la drumul național. Ploaia tocmai încetase, soarele strălucea iar din asfalt ieșea un abur plăcut în lumina zilei. Foarte frumos... nu putea să fie așa până treceam și noi munții?! Ne schimbăm

în haine ceva mai curate și continuăm la vale spre Lepșa. Această localitate, Lepșa, se vrea a fi o mică stațiune în devenire. Foarte multe vile construite și multe altele în construcție. Mulți turiști și foarte multe mașini scumpe. Se pare că această zonă va deveni foarte căutată. Fiind deja ziua 8 a turei, Mihai trebuia să fie în București a doua zi așa că el a continuat drumul până în Focșani, încă 80 km, ajungând undeva pe la două noaptea. Un adevărat person de steel.

Radu și cu mine am început să căutăm o cazare, dar printre zecile de pensiuni și vile nu am găsit nimic liber. Fiind târziu în seara respectivă, Radu a avut ideea să căutăm niste teniși sau espadrile ieftine, pentru că bocancii din picioare nu erau mai mult decât niște bulgari de noroi uscat. Am găsit espadrile, niste jafuri de 80 mii, dar erau uscate și curate și împreună cu ciorapi noi eram gata să reîncepem căutarea de cazare. Toate bune doar că espadrilele astea îmi erau cu vreo două numere mai mici și cum nu îmi mai tăiasem unghiile de 8 zile vă dați seama ce plăcut era să umbli în ele. Găsim în final și cazare, modestă așa cum ne place nouă, într-o căsuță țărănească simplă. Era deja noapte când am ieșit înapoi pe stradă, cât de cât curățați și împrăștiați, căutând un loc unde să mâncăm. Am aflat că în capătul satului ar fi un restaurant și mare greșeală am făcut că nu am luat bicicletele, era frig și mă dureau degetele de la picioare îngrozitor. Radu însă nu mai putea merge cu bicicleta din cauza unor incompatibilități ce au apărut între fundul său și saua bicicletei. Într-un târziu am ajuns la restaurant și ne-am făcut plinul ca de obicei după o astfel de tură, grătar, bere salată și tot ce reușeam să mai băgăm în noi. Întorși la căsuță am mâncat în curte pe bancă și pepenele cumpărat mai devreme după care ne-am culcat, expediția noastră luând sfârșit.

Ziua 9

Ziua nouă a turei, pentru astăzi nu mai trebuia decât să ajungem în Focșani de unde luăm trenul spre București. După un mic dejun la același restaurant am pornit pe drumul asfaltat, când la deal când la vale. Ar fi trebuit ca la vale să fie fun dar din nou trebuia să mergem preventiv, pentru că frânele erau foarte slabe. Butucii bicicletei lui Radu se auzeau cum macină bilele rulmenților din interior și speram să mai reziste măcar până în Focșani. După patru ore ajungem. Pe drum am mai oprit de câteva ori cumpărând câte un pepene și mâncându-l direct acolo, pe marginea șanțului.

Gara din Focșani, soare și o clădire nouă cu termopane și aer condiționat. Noi arătam ok, ne mai curățasem, însă pe biciclete nu se mai vedea vopseaua originală. Ne gândeam cum o să urcăm în tren bicicletele și coburile pline de noroi, trebuia să stăm cumva în ultimul vagon. Peste o oră eram în tren, privind șinele pe geamul ușii din ultimul vagon. Era încă una din acele seri frumoase și călduroase de vară, iar expediția noastră se încheiase cu adevărat. Ideea inițială era ca din munții Vrancei să trecem spre Nehoiășu în munții Buzăului, însă ploaia și noroiul ne-au determinat să facem cale întoarsă, iar finish-ul să fie în Focșani.

Per total am făcut 618 km traversând întreg masivul Carpaților Orientali, ratând doar Munții Ceahlău și Munții Rodnei, care însă vor fi făcuți cu următoarea ocazie. Având acum cu ce să compar tura asta, cu cea făcută anul trecut în Apusenii, pot spune că nu sunt la fel de încântat. A fost foarte frumos și mult mai deosebit și divers peisajul în această tură, dar parcă anul trecut a fost mai frumos... Cine știe unde ne vor mai purta anul viitor roțile bicicletelor noastre, planuri sunt, doar să avem timp să le punem în aplicare pentru că pe măsură ce timpul trece, acest tip de aventură devine din ce în ce mai greu de realizat.

Acest articol nu poate fi reprodus sub nici o forma, pe nici un website sau in vreo publicatie tiparita,
fara acordul scris al autorului sau proprietarului

6
in Orientali